

באהבה ובאמונה

להתקרב אל ה' באהבה ובאמונה

בס"ד • כ"ד אדר ה'תשפ"ו פרשת ויקהל פקודי - החודש • גיליון 1549 • נא לשמור על קדושת הגליון

כניסת השבת: ירושלים 17:07 ת"א 17:25 חיפה 17:17 ב"ש 17:24
צאת השבת: ירושלים 18:21 ת"א 18:23 חיפה 18:22 ב"ש 18:23

העלון מופץ ב-50,000 עותקים

לפרסומים והקדשות בעלון ובאתר: 026461302

headoffice@emeir.org.il \ ההכנסות קודש למכון מאיר
תוכן המודעות באחריות המפרסם בלבד

נכון לעכשיו

הרב דב ביגון ראש מכון מאיר

צה"ל - צבאות ה'

מאז יציאתנו ממצרים, עם ישראל התארגן כצבא כפי שנאמר "ויהי בעצם היום הזה הוציא ד' את בני ישראל מארץ מצרים על צבאותם" (שמות יב, נא), "וחמשים עלו בני ישראל מארץ מצרים" (יג, יח) כפירוש רש"י, אין חמושים אלא מזוינים. גם כאשר ישראל נפקדים במחצית השקל נאמר "כל העובר על הפקודים מכן עשרים שנה ומעלה יתן תרומת ד' " (ל, יד) "למדך כאן, שאין פחות מכן עשרים יוצא לצבא ונמנה בכלל אנשים" (רש"י שם). ובמפקד עצמו במדבר נאמר "מכן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא בישראל תפקדו אתם לצבאתם" (במדבר א, ג) "וחנו בני ישראל איש על מחנהו ואיש על דגלו לצבאתם" (במדבר א, נב).

הרמב"ן מפרש מדוע מזכירים ומונים את בני ישראל כצבא "כי עתה היו מזומנים ליכנס לארץ ולבא במלחמה... והיו משה והנשיאים צריכין לדעת מספר חלוצי צבא המלחמה... כי התורה לא תסמוך על הנס שירדוף אחד אלה. וזה טעם כל יוצא צבא בישראל" (רמב"ן במדבר א, מה).

נכון לעכשיו, עם ישראל ממשיך במלחמתו הארוכה, מאז יציאת מצרים, על קיומו ואחיזתו בארץ ישראל מול אויבים אכזריים שלא השלימו עם קיומו ותקומתו בארץ ישראל, וכאז כן עתה, יש לנו צבא, צבא הגנה לישראל, שהוא צבא השי"ת, העומד הכן להגן על עם ישראל ומדינת ישראל, ובעזרת השם כשם שניצחנו בעבר את הקמים עלינו לכלותנו, ננצח גם בעתיד את כל אויבינו כי כבר הובטח לנו על ידי בורא עולם באמצעות כל הנביאים והחכמים כי "נצח ישראל לא ישקר", ותקיים בנו שירת משה ובני ישראל על הים "שמעו עמים ירגזון חיל אחז ישבי פלשת, אז נבהלו אלופי אדום אילי מואב יאחזמו רעד נמגו כל ישבי כנען, תפל עליהם אימתה ופחד בגדל זרועך ידמו כאבן עד יעבר עמך ד' עד יעבר עם זו קניית" (שמות טו, יד-טז).

מהמצפה לישועה שלמה

ל' חנוכה תשפ"ו

התרעות באזורך!

הרב אמיר דומן | 2

ביעור חמץ עולמי

הרב חגי לונדין | 2

ערך מלאכת החול ממקור הקודש

הרב יורם אליהו | 3

חכמת הבהמות בבניין המשכן

הרב אורן טרבלסי | 3

מצאתי את שאהבה נפשי

הרב יואב מלכא | 4 סיפור

אנחנו בדרך לירושלים

הרב ליאור לביא | 5

הרצון לנישואין שניים
ההפחדים שמתעוררים
אסתר אברהמי זוגיות

פקודי - הדיוק והאמון בימי ערפל
אורית דהן חייך

לתרומות למכון מאיר
בטלפון 02-6461328
באתר meirtv.com
או סרקו את הברקוד

• אלפי שיעורים
• קירוב רחוקים
• מאות תלמידים
• ערוץ ילדים
• אולפן גיור

היו שותפים

בהוספת יהדות באהבה!

התרעות באזורך!

באופן מפתיע, ואולי בעצם בכלל לא - "נשמעו התרעות" גם בפרשתנו: זוהי כמובן ההתרעה המופלאה שיצאה מפי משה רבנו לעם ישראל, כדי לעכב את "גשם הנדבות" ושטפון התרומות למלאכת המשכן: "וַיֵּצֵא מֹשֶׁה, וַיַּעֲבִירוּ קוֹל בְּמִחְנֶה, לֵאמֹר: אִישׁ וְאִשָּׁה אֵל יַעֲשׂוּ עוֹד מְלֶאכֶה לְתַרוּמַת הַקֹּדֶשׁ! וַיִּקְלָא הָעָם מִהָבִיא."

המיוחד שבהתרעה הזו הוא משתי פנים: **האחת** - שהיא יוזמתו של משה **מדעתו**, ולא על פי ציווי מפורש של ה' יתברך. **והשנייה**, שהוא השתמש במנגנון "**מסרים מנידיים**" שונה וחדש, ולא בדרך המסורתית והמסודרת הרגילה להעברת תכנים לעם ישראל, גם לא של תכני קודש ותורה מפי ה' יתברך. ומדוע?

התשובה היא שבמנגנון המדהים של "העברת הקול במחנה" יש יתרון מובנה ומיוחד. מהו ההבדל המרכזי בינה לבין כל "וידבר ה' אל משה לאמר" רגיל? כל פנייה "מסודרת" שבאה מאת ה' באמצעות משה לישראל, מתבססת בעיקר על הסמכות העליונה שבאה "מגבוה" ומעבירה את "המסרים שלה". תפקידו של העם במקרים אלו הוא להיות קשוב, להיות בבחינת "מקבל": "משה קיבל תורה מסיני ומסרה..."

לעומת זאת, הפנייה הדחופה שאצלנו בפרשה, נשענת על האינטרס והמוטיבציה העמוקים של ישראל: במילים אחרות, משה רבנו משחרר

"תוכן ויראלי", והקול עובר במחנה כבמטה קסם. כולם רוצים לדעת על מה מדובר ולמה, כולם דואגים להפיץ הלאה ו"לא שוברים את השרשרת". מדוע? כי זה נוגע לכל אחד ואחד עד העומק שבו, זה לוהט ומלהיט. אבל מדוע?

הפסוק מסיים שהמבצע הוכתר בהצלחה: "ויקלא העם מהביא". עם ישראל לא סתם "הפסיק להביא", אלא נחסם, אולץ, נכנע ל"גזירה", ונותר עם תחושת "איי חבל, יכולתי להוסיף עוד קצת אם הייתי משתדל/ת יותר"... בעצם הסיפור של ההכרח להפסיק, הוא ממש כמו הסיפור על ה"גולם" שלא הפסיק לשאוב מים, עד שהצליחו "לכבות" אותו - אבל בדיוק להפך! כי ה"גולם", כשמו כן הוא, אין לו שום רצון עצמי, הוא סתם "בינה מלאכותית" שאחת היא לו אם תשתמש בו או שלא, ולא יזוז מטרה אם בכלל.

אבל ישראל הבינו שהמציאות הזו, שבה נוצר הכרח לצעוק: 'ד', מספיק! מספרת בשבחם ובגדולתם, זהו סיפור מכונן, אפילו משעשע, סיפור שעוד יספרו לדורות. לכן כבר ברגע שהוא מתרחש, כל אחד רוצה להיות חלק ממנו, לוודא שהסיפור מסופר גם עליו, ודואג להפיץ אותו באופן מידי לכל עבר.

יש בתנ"ך עוד שתי פעמים מיוחדות של "מסרים ויראליים" שמנצלים את המוטיבציה הקיימת בציבור להיות חלק מדבר גדול והיסטורי ובכך

לחיות אמונה

הרב אמיר דומן עורך "ערוץ מאיר"

מפיעים את המסר. האחד הוא בחג הסוכות הראשון של שבי הגולה בראשית בית שני, חג ארצישראלי מובהק שקצת נזנח בגלות: "וַיִּמְצְאוּ פְתוּב בְּתוֹרָה, אֲשֶׁר צִוָּה ה' בְּיַד מֹשֶׁה אֲשֶׁר יִשְׁבוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּסֻכּוֹת פְּחָג בְּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי. וְאֲשֶׁר יִשְׁמִיעוּ וַיַּעֲבִירוּ קוֹל בְּכָל עָרֵיהֶם וּבִירוּשָׁלַיִם, לֵאמֹר: צְאוּ הָהָר וְהִבִּיאוּ עֲלֵי זֵית וְעֲלֵי שֶׁמֶן וְעֲלֵי הַדָּס וְעֲלֵי תְּמָרִים וְעֲלֵי עֵץ עֲבֹת, לַעֲשׂוֹת סֻכּוֹת כַּתּוֹב... וַיַּעֲשׂוּ כָל הַקְּהָל הַשְּׁבִימִים מִן הַשְּׁבִי סֻכּוֹת וַיִּשְׁבוּ בְּסֻכּוֹת, כִּי לֹא עָשׂוּ מִימֵי יְשׁוּעָה בְּנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל עַד הַיּוֹם הַהוּא, וְנָתַי שְׁמִיחָה גְדוֹלָה מְאֹד."

אך האירוע המפורסם ביותר - וכמה הוא אקטואלי! - הוא כמובן זה: "וּבְשָׁנַת אַחַת לְכוּרֶשׁ מֶלֶךְ פָּרַס, לְכָלוֹת דָּבַר ה' מִפִּי יְרֵמְיָה, הָעֵזֵר ה' אֶת רוּחַ כָּרֶשׁ מֶלֶךְ פָּרַס, וַיַּעֲבֵר קוֹל בְּכָל מְלָכוֹתָו, וְגַם בְּמִקְתָּב, לֵאמֹר: פֹּה אָמַר כָּרֶשׁ מֶלֶךְ פָּרַס! כֹּל מְמַלְכוֹת הָאָרֶץ נָתַן לִי ה' אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם, וְהוּא פָקַד עָלַי לְבָנוֹת לוֹ בֵּית בִּירוּשָׁלַיִם אֲשֶׁר בִּיהוּדָה. מִי בְכֶם מִקֵּל עֲמוּ יְהִי אֱלֹהֵי עַמּוֹ - וַיַּעַל...!"

הפרסי **ההוא**, יצרו בהצהרתם "תוכן ויראלי" שלא השאיר אף יהודי אדיש כלפיו. ואילו בימינו אלה, הפרסים הנוכחיים "מעוררים" אותנו בהתרעותיהם להכיר את מקומנו בתוך גודל השעה, ואת יד ה' "המשנה עיתים ומחליף את הזמנים", והמביא גואל לבנינו למען שמו באבהה.

הרב חגי לונדן
ר"מ במכון מאיר

ביעור חמץ עולמי

שלושים הימים שבין חג פורים לפסח הם ימים קדושים. רבי צדוק הכהן מלובלין אומר שראש השנה שלנו הוא י"ד ניסן, היום שבו נולדנו כאומה; מכיוון שכך י"ד אדר הוא בבחינת א' אלו. כדוגמת חודש אלול, חודש הרחמים והסליחות שמוקדש לניקיון אישיתי - כך הימים הללו. מה אנו עושים בימים הללו? מחפשים ומבערים את החמץ! ביעור חמץ כשם קוד הוא הניקיון הנפשי והתרבותי מכל ה"חמצות". חמץ הוא בצק, שיש לו ערך מצד עצמו כבסיס ללחם, אולם הוא תפח ותפס יותר מדי מקום. טשטוש גבולות בין טוב לרע; מצה, לעומת זאת היא בצק ממוצה - ח"י דקות - שמעניקות לנו לחם מדויק ללא תוספות מיותרות; דיוק ואבחנה בין עיקר לטפל, בין טוב לרע.

זוהי העמדה הנפשית של הימים הללו: סילוק דברים מיותרים; ארגון מחדש של החיים בכל המובנים - החל בביעור חמץ, המשך בניקוי אבק, וכלה בסילוק מחיינו יצרים ודמויות שמזיקות לנו. הנגזרת של עמדה נפשית מעין זו מתרחבת לכיוונים נוספים: אדם שמבער חמץ הוא אדם נמרץ ודינמי, ולא ישנוני ופסיבי. זוהי מוזיקת הרקע של ימי פסח; פסח מלשון 'פסיחה'; "כי בחיפזון יצאת ממצרים".

בימים אלו אנו חווים ביעור חמץ עולמי. ההישג הגדול של ישראל וארה"ב הוא לא רק חיסול האיום הפיסי של המפלצת האיראנית אלא הגדרה מחודשת של המושגים טוב ורע לציוויליזציה האנושית. לאחר חמישים שנה של סיפוח זוחל של הפרוגרס, נתגוהו וטראמפ, כצ'רצ'יל ורוזוולט בשעתו, מסירים את הכישוף האפל ששלט פה ושיעבד את כולנו לעולם של החמצה בכל התחומים. כל מי שרע ברך בפני תרבות הטשטוש וניסה להשאיר אותנו בשעבוד מיצרי הפרוגרס, הן בעבור בצע כסף או בעבור תחושת פייק-נאורות - פוליטיקאים, אנשי תקשורת, משפטנים, גיבורי מקלדת למיניהם וארגונים מפוקפקים - יזכרו לדיראון עולם.

המשך בעמוד 4 <

והיא שעמדה לאבותינו
שבכל דור ודור עומדים עלינו לכלותינו והקב"ה מצלינו מידם

מכון מאיר שמח להזמין את הצבור ליום עיון

לקראת פסח

שיתקיים ביום שלישי כ"ח באדר בכיתת אמונה
בחסות משפחת ונרנבסקי לע"נ האב זל"ל והאם שרה ע"ה

- 11:00 - הרב הגאון הרב שמואל אליהו שליט"א
רבה של העיר צפת (בכית המדרש)
- 12:15 - הרב רן בן משה (בכית המדרש)
- 13:10 - מנחה
- 14:15 - הרב מאיר טויבר
- 15:15 - הרב ראובן פיירמן
- 16:15 - הרב אשר בוחבוט
- 17:15 - הרב יובל מיטלמן
- 18:00 - הרב שמעון בן-ציון
- 18:45 - הרב יורם אליהו
- 19:30 - ערבית
- 20:30 - הרב צבי נחשוני

בואו בשמחה. פסח כשר ושמח

הגיליון מוקדש לעילוי נשמת
הנדיב יוסף בן חיים וטובה ז"ל
נתבש"מ ב כ"ה אדר נתצב"ה

התורה הגואלת

שיחות

הרב צבי יהודה
לפרשת ויקהל-פקודי

ערך מלאכת החול ממקור הקודש

הזכרנו את דברי רבנו שפרשיות תרומה-תצוה הם הצייווי על הקמת המשכן ופרשיות ויקהל-פקודי הם הקיום של הצייווי הזה. בפרשתנו, אומר הרב, מופיעה הגשמת הצייווי הזה על-ידי מעשה האדם, נפגשים בעשייה הממושית עם העבודה ומלאכת המשכן. הרב מלמד אותנו יסוד גדול ביחס אל העבודה והמלאכה שאנו מצווים עליה ביום יום. עניין העבודה, תופס מקום במציאות החיים של האדם, "ששת ימים תעשה מלאכה..." יש תופסים את המלאכה במובן של מעשה גופני, חומרי, וחולי. זו טעות. הפגישה הראשונה שלנו עם מלאכה, היא במלאכת המשכן, **מלאכת עבודת הקודש, ומכאן נמשך ערך למלאכה בכל החיים כולם**, ערך המלאכה מתחיל מהפנים, מהקודש. הוא נמשך מהקודש אל החול ולא מהחול אל הקודש, ראשית המלאכה שאנו מצווים עליה מופיעה בפרשתנו, שהיא עשיית הצייווי השייך

הרב יורם אליהו
ר"מ במכון מאיר

החול שבחיים נקבע על-פי מקור הקודש, ערך המלאכה שבחולין נאמד לפי מלאכת הקודש; מלאכה שהייתה בקודש, היא קובעת את החשיבות וערך המלאכה.

כך הוא גם לגבי ערך הצבא, מוסיף ומלמד הרב: הצבא שלנו חשוב מאוד, אבל יש לזכור שהצבא הראשון הוא הצבא של עבודת הקודש, צבא הלויים משרתי הקודש, ומתוכו נמשך ערך על יוצאי הצבא המלחמתי בישראל. ערך ממשיות הצבא והמלאכה הוא כפי ערך מקורם בקודש, לכן מתוך "ושמרו בני ישראל את השבת", מתברר מתי יש מקום למלאכה ומתי אין מקום למלאכה.

מוסיף הרב, שבבית המקדש הארון הוא נשמת בית המקדש, ומתוך כך יש המשך לכלכלה וללחם (המבוטא בשולחן), למדע ולחכמה. כל חיי האדם נמשכים מן היסוד השמימי. מתוך תורה מגיעים לעבודת בית המקדש וכן לעבודת התפילה. (והלימוד מכך, שכל מעשינו צריכים להיות נובעים ומקבלים ברכתם מאור התורה, שהיא נשמתם של ישראל).

*הרב בא לבאר כאן מדוע פעמיים מוזכר עניין השבת, הן בצייווי על הקמת המשכן, בכי-תשא, "ושמרו בני ישראל את השבת", ובפרשתנו לפני הקיום והעשייה של מלאכת המשכן, "ששת ימים תעשה מלאכה..." וכו'.

ל"ושכנתי בתוכם", והוא היסוד לכל החיים כולם, הוא הנותן ערך לכל מלאכת האדם בכלל. הקודש קודם לחול ולא החול לקודש, לכן מופיע בפרשה הצייווי על שמירת השבת* לפני שמתחילים במלאכת המשכן, "ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קודש שבת שבתון לה". זה בא ללמד אותנו, אומר הרצי"ה, שהשבת היא הנשמה, המרכזיות, הפנימיות, וממנה נמשך ערך המלאכה של ששת הימים. האדם נמצא בזמן, וכל ערך הזמן הוא מתוך שישראל מקדשים את הזמן. ערך החיים כולם נובע מקדושת הזמנים.

מוסיף ומבאר רבנו: **השבת מביאה משקל ואיזון בערך עבודת האדם**, הסדר הבריא של חיי האדם הוא שיעסוק במלאכה ולא בבטלה, כמאמר חז"ל באבות (ב, ב), "כל תורה שאין עמה מלאכה סופה בטלה". במלאכה, אומר הרב, יש גם צד של קדושה, מצד שהאדם יוצר בה ועוסק בתיקון העולם, אבל המקור הוא בקודש, וממנו גם נמשך ערך למלאכה ולפעילויות שבחול. ולכן כאשר הגמרא בבבא קמא באה להגדיר מה הם אבות ותולדות במלאכות האסורות בשבת, היא אומרת "הך דהוה במשכן חשיבא - קרי לה אב...". מלאכה שהייתה במשכן נקראת אב, ומלאכה שלא הייתה היא במדרגה שניה. ערך

עומק הפרשה

הרב און טרבליסי ר"מ במכון מאיר

מחברים יותר מהאדם למציאות הטבעית. לכן החיות מזהות לפני האדם שינויים בטבע כרעידת אדמה או צונמי. ובדומה לכך חשות החיות גם שינויים שמתרחשים בפנימיות העולם, כדברי חז"ל "כלבים צועקים מלאך המוות בא לעיר"⁵. הכלבים מזהים מציאות רוחנית של מלאך המוות שהרגשת האדם אינה מסוגלת לזהות. וכך מזהים בעלי החיים את השינוי הרוחני האדיר שעובר על העולם בבניין המשכן.

גאולת עם ישראל אינה תחומה ומוגבלת רק ביחס בין ישראל לה'. בעומק יש לה השלכות על כלל האנושות ועל העולם כולו, אך לוקח זמן להבין את זה. הדברים הולכים ומתבהרים והאנושות מעכלת לאיטה שעם ישראל אינו הצד הרע. להפך, הוא התקווה של העולם ומקור הברכה. העוצמה הישראלית שנחשפת מחזקת את התובנה הזו בין העמים. מה שבעלי החיים הרגישו במשכן כך העמים מתחילים לחוש כלפי גאולת ישראל. תהליך הגאולה כולל גם את בניית המקדש. חז"ל⁶ אומרים שאילו היו העמים יודעים איזו ברכה בית המקדש מביא להם, הם היו בונים אותו מזהב. לא רק שלא היו נלחמים בו שלא יקום, אלא היו דוחפים לבנייתו, ובבניין היתר מכובד ומפואר. גם התובנה הזו של הברכה שבית המקדש מביא לעולם הולכת ומתחזקת. ובתקופה הפלאית שלנו אפשר לראות המשך המאמר בעמוד 4 <

חכמת הבהמות בבניין המשכן

נראה שכוונת המדרש שלבעלי החיים מהם בנו את המשכן הייתה חכמה להשתתף בחשק וברצון בבניינו. האיילים והתחשים באו ברצון שיצודו אותם לצורך המשכן, הכבשים שלקחו מהם צמר לצורך התכלת והארגמן הסכימו לכך מרצונם. וגם העיזים שטוו על גופם את יריעות המשכן נתנו את גופם וסייעו למלאכת הטוויה המורכבת אף שהדבר הכאיב להם. וכך כותב הכתב סופר³: "בוודאי דבר זה קשה לטוות מן בהמה בעל כרחיה של בהמה שמתנועעת ודוחפת ומבטלת ממלאכה. וגם יש צער בעלי חיים, אלא שנתן ה' חכמה בבהמה שנתרצו לכך".

המשכן אינו מקום רגיל אלא הלב הפועם של העולם. כאשר צריך לבנות בית לה' הבריאה כולה מרגישה את זה ורוצה לקחת חלק ולהיות שותפה בבניינו. המדרש בא לומר שמעלת המשכן נוגעת ומשפיעה גם על בעלי החיים שאין להם דעת. יש כוח למשכן למשוך את כל המציאות אליו, עד שבעלי החיים הנמוכים מרגישים שהמשכן הוא מקור הברכה ומקור השפע של העולם. המהר"ל⁴ מסביר שכיוון שבעלי החיים פשוטים מהאדם לכן הם מרגישים דברים שבני אדם אינם מסוגלים לחוש. "האדם, לחשיבות צורתו, אינו מיוחד לקבל הרגשה כמו שהיא הבהמה לפי פשיטותה ביותר שהיא בהמה, לכך מרגשת מן העליונים יותר מן האדם שאינו פשוט כל כך". דווקא בגלל מדרגתם הנמוכה בעלי החיים

בניית המשכן דרשה חכמה מכל העוסקים בה. העוסקים במשכן נקראו בתורה בביטוי מיוחד- חכמי לב. ועל בצלאל ראש הבונים נאמר שה' מילא אותו "רוח א-לוהים בחכמה בתבונה ובדעת ובכל מלאכה". אמנם המדרש מפתיע בדמויות נוספות שניתנה בהן חכמה. על הפסוק "וכל איש חכם לב אשר נתן ה' חכמה ותבונה בהמה", אומר המדרש: "כל מי שנתעסק במלאכת המשכן נתן בו הקב"ה חכמה ובינה ודעת. ולא בבני אדם אלא אפילו בבהמה ובחיה שנאמר "חכמה ותבונה בהמה", בהמה כתיב - שניתנה חכמה באדם ובבהמה". כלומר גם הבהמות עסקו בבניין המשכן וגם להם נתן ה' חכמה בעשייתן. לכאורה עשייה וחכמה בבהמות היא דבר פלא. לכן יש מסבירים¹ שהכוונה לחכמה של בני אדם. החכמה הגדולה ביותר היא דווקא כשהאדם מבין שכלפי החכמה האלוקית הוא עומד כבהמה חסרת דעת ועדיין לא התחיל להבין את עומק חכמת ה'. "תכלית מה שנדע הוא שלא נדעו"². וזו הייתה מעלתם של בוני המשכן שעם כל חכמתם האנושית עמדו מול חכמת ה' בהתבטלות גמורה ועשו הכול בנאמנות לרצון ה' וחוכמתו. אמנם מפשט המדרש נראה שמדובר על בהמות ממש שהייתה בהם חכמה, אך מה משמעות הדברים? לבניין המשכן נדרשו מספר בעלי חיים כדוגמת אילים תחשים כבשים ועיזים. עור התחש למכסה התחשים ועור האיילים למכסה עורות האיילים.

ערב אחד עניתי לטלפון. "יש גיורת מיוחדת מאוד", אמרו לי. "מרים בת שרה. הגיע זמנה להקים בית בישראל".

ניסיתי לשדכה. שוב ושוב נתקלתי בהיסוסים. בחורים טובים, בני תורה – ובכל זאת... גיורת. ועוד סיפור חיים מורכב כל כך.

ואז נזכרתי בספי. בחור מן הישיבה. פשוט להפליא. ירא שמים וחביב על הכול. ומגבלה מסוימת יש לו – מין פיגור קל שניכר בדיבורו ובאופן התנהלותו.

אמרתי לעצמי: מרים שידעה להבחין בין אמת ושקר – תדע להבחין בין עיקר לטפל. דיברתי איתו. הסכים. דיברתי איתה. הסכימה. נפגשו פעם אחת.

למחרת התקשרה אליי. קולה היה רך ונרגש: "הרב... מצאתי את שאהבה נפשי!"

נבהלת.

למחרת שאלתי את ספי איך הייתה הפגישה. "הלב שלי דפק... הנשמה שלי מצאה את אחותה התאומה והן כבר התחתנו בשמיים, ועכשיו לא נותר אלא לקיים חתונה בתחתיות ארץ." חתם דבריו. למרות שאמר זאת בפשטות ובחוס של אמת בכל זאת לא הייתי שקט.

אולי היא תמימה מדי. אולי אינה מבינה את גודל האתגר. היו שניסו לדבר על ליבה להפנות עורף לספי. אבל היא רק חייכה ופסקה:

"אני יודעת היטב מה אני עושה. ספי הוא הנשמה התאומה שלי. הפגמים שלו אינם מפריעים לי, אהבתנו תנצח את הכול".

הם קבעו מועד לחתונתם. היא עוד ניסתה להזמין את אביה הכומר ואמה לשמחת כלולותיה. אך תשובתם הייתה קצרה וקשה: "הכפרה היחידה שלך מארי היא שתמותי. אני ואמא מתפללים למותך בקרוב".

הגיע ליל חופתם. היא עמדה שם לבושה לבן. וספי – התם וירא אלוקים – לצידה בקיטל לבן. כשעמדתי שם נדמה היה לי שאני רואה את נשמותיהם מחבקות זו את זו בשמחה גדולה. החופה הסתיימה. הריקודים החלו. נסחפתי אל תוכם, משיל מעלי את סאת הספקות שהעיקה על ליבי ובסערת מחולנו של מטה התעורר מחול של מעלה. מה כאן שמחת חתן וכלה אף שם קודשא בריך הוא ושכינתא מחוללים... מזל טוב מזל טוב.

הבהרה סיפורי המדור: מהם סיפורי אמת "מטושטשים" של בע"ת (ובתוכם הכותב). ורובם פרי ה"דמיון" או חלקיקי אמת ש"חוברו יחדיו". אלא אם יצוין אחרת ymalka02@gmail.com

הבנות שרו בשני קולות: "שלום עליכם מלאכי השלום..."

המילים והלחן לא היו מוכרים לה, אך תוכם רצוף אהבה וקרבה שקטה לבורא עולם.

אחת הבנות הושיטה לה נר קטן ואמרה בפשטות: "מארי! את רוצה להדליק איתנו?"

מארי היססה רגע – ואז אחזה בנר. אותו ערב חזרה לחדרה נסערת וחקקה בזימנה:

"יש עם בעולם שמדבר עם אלוקיו כאילו הוא בן ביתו".

מכאן החלו התנודות. בתחילה מחשבות בלבד. אחר כך שאלות. אחר כך משהו עמוק יותר שקשה לתת לו שם. משהו נסדק בחומת זהותה הקודמת. לא רגע דרמטי של מהפכה, אלא תנועה פנימית כמעט בלתי מורגשת – כמו מחט מצפן שמתחילה לסטות לאיטה אל מקור האור. מארי החלה לקרוא על היהדות. אחר כך ללמוד.

אחר כך העזה לשאול עצמה שאלה הרת גורל: "אולי מקומי איננו בכנסייה אלא עם העם הזה?" כשהגיעה לראשונה לבית הדין לבקש על נפשה ולהתגייר הביטו בה הרבנים במבוכה גלויה.

"את מבינה", אמר אחד מהם בעדינות, "שמדובר בצעד קשה מאוד. איך תעזבי את ארצך, מולדתך ובית אביך? ולאן את באה? לעם עמוס תלאות וסבל..."

היא שתקה רגע ארוך ובסופו הישירה מבטה אל ראש הרבנים ואמרה בקול פשוט: "אם לא אהיה חלק מעם ישראל... אינני רוצה לחיות".

מילותיה היכו את הנוכחים בתדהמה. כך הגיעה ללימודי הגיור במכון אורה. למדה שם תורה כקוראת אותה מעל לוח ליבה. שעות ארוכות למדה בלא שובע גם לאחר שסדרי הלימוד הסתיימו.

פעם מצאה אותה אחת הרבניות יושבת לבדה בבית המדרש בשעת לילה מאוחרת.

ספר פתוח לפניו, ודמעותיה זולגות על חלקת הכתוב.

"הכול בסדר?" שאלה.

היא חייכה במבוכה ואמרה: "אני לא מבינה איך חייתי כל השנים בלי תורת ישראל".

דומה היה שלא פחות מאשר למדה היא את התורה – למדה התורה אותה.

שנה וחצי לאחר מכן כבר עמדה שוב לפני רבני בית הדין ש"איימורה" בראשית דרכה.

הם שאלו. בדקו. הקשו. והשתוממו.

כל אימת שדיברה על קודשי ישראל היו עיניה מתמלאות דמע. בסוף הדיון פסקו הדיינים פה אחד: "ירבו כמותך בישראל... ומעתה שמך – מרים בת שרה".

ערב שבת. ירושלים של זהב.

חלונות מחלקת החולים הסופניים מוארים באורות ניאון חיוורים, ממסדרונותיה נודפים ריחות חומרי חיטוי ונשמע היטב קצב פעימות מכשירי ההנשמה הפועמים תחת פעימות ליבם ההולכות וחסרות של החולים.

היא עמדה שם ליד אחת המיטות, אוצת בידה של צעירה באביב ימיה ששעותיה ספורות. קומתה זקופה. בגדי השירות שלה פשוטים, ולבנם צח כשגל. צלב כסף קטן תלוי בצווארה.

מארי קלר (שם בדוי) שמה. בת יחידה למשפחה קתולית אדוקה מפבריי ליון שבצרפת. אביה כומר אדוק, אמה אחות ראשית במסדר נזירות רחמניות. מילדותה חונכה מארי להאמין שהחיים אינם רכוש הפרטי אלא שליחות מתמשכת לגעת בכאבם של אחרים ולהקל בכך מעט את סבל העולם.

כך הגיעה לירושלים – כמתנדבת צעירה במחלקת חולים שקיצם קרב.

רוב הערבים במחלקה זו דומים זה לזה. שתיקות ארוכות, נשימות כבדות, גניחות ואנחות כבושות. המחלקות הללו יוצרות אקלים רגשי מיוחד: הזמן כאן מאט, וצל האדם שטרם גווה למות פוגש כאן את עצמו ללא מסכים.

אבל ערב שבת זה, היה שונה מכל חוויות חייה של אותה בת נכר.

לפני שקיעה הגיעה קבוצה קטנה של בנות אולפנה תוססות ומלאות שמחת חיים, צעפים ססגוניים לצוואריהן ושתי גיטרות.

תיכף כשנכנסו למסדרון הביאו איתן רוח אחרת – כמכריזות ונועצות חץ בעיניו של השטן המתמין ליטול ברשות את נשמות החולים, מסיגות אותו לאחור ומצוות לו: המתן!

הן הניחו זוגות פמוטים קטנים על עגלת מתכת, ובהעלותן את נרות השבת פתחו בשירת נשמה חרישית.

אחד החולים, שכבר ימים רבים לא פקח עיניו, הרים לפתע את עפעפיו לחש בקול דק:

"שבת..." ודמם. חולים נוספים פקחו את עיניהם להזיזן באור המתפשט מן הנרות – אור המסמל את המעבר מסערת החולין אל מעגן הקדושה, מן המולת ששת ימי המעשה אל שביבת ומנוחת השבת. רגליה של המתנדבת הנוצריה נשאוה אל קרבת הנערות.

תחילה הביטה מן הצד. אחר כך העזה לשאול. ולבסוף שוחחה. שיחות קצרות על שבת. על משפחה. על עם ישראל, תורה וארץ.

העברית שבפיה של מארי הייתה רצוצה עדיין, אך מבטה קשוב וליבה לב מבין עד מאוד.

המשך המאמר של הרב לונדין מעמוד 2 <

כוחות האור בעולם החליטו להפסיק "להכיל" את הרוע ומתחילים לבער בפועל את החמץ. גם במישור הבינלאומי, גם במישור הלאומי, גם במישור המשפחתי וגם במישור האישי - יש טוב ויש רע, יש אמת ויש שקר, יש חושך ויש אור. והאור מנצח את החושך. זה נקרא לצאת לחירות. זו יציאת מצרים של המאה ה-21.

המשך המאמר של הרב טרבלסי מעמוד 3 <

אותה במוחש נישאת מפיהם של מספר יידי ישראל ובראשם שר המלחמה של ארה"ב פיט הגסט' שלדבריו "אין סיבה שנס הקמתו של בית המקדש בהר הבית אינו אפשרי". החכמה שנתן ה' לחיות ולבהמות להשתתף ברצון בהקמת המשכן היא רמז לחכמה שתבוא לעמים לקראת בניין בית המקדש שיכירו את ערכו וירצו לסייע בבניינו.

1. השליה הקדוש פרשת חקת
2. של"ה שם
3. שמות לו,א
4. נצח ישראל פרק כו
5. ב"ק ס:
6. עיין מהר"ל נצח ישראל פרק ה ובמדבר רבה פרשה א,ג.

אנחנו בדרך לירושלים

ומיים לפני פורים, כאשר ההכנות למבצע שאגת הארי היו בעיצומן, בלי שרובנו ידענו כמעט דבר על כך, נשא האלוף רומן גופמן, המזכיר הצבאי של ראש הממשלה והמיועד לראשות המוסד, נאום מכונן שמומלץ לכל אזרח בישראל לשמוע (תודה רבה לידידי אודי בן חמו, מראשי ארגון "סוללים דרך", שהסב את תשומת ליבנו לנאום החשוב הזה).

נאומו של האלוף גופמן נישא ביום וינגייט, לזכרו של הקצין, הבריטי שכונה "הידיד", שפעל רבות להקמת תשתיות הביטחון למדינה שבדרך, בהקמתו את פלוגות הלילה המיוחדות ועוד.

הסיפור שבו פתח רומן היה על וינגייט, שכאשר נדרש לשכנע את הפיקוד הבריטי בתוכניותיו, לא היסס לעצור טרמפ לגנרל וייוול באמצע כביש ירושלים-תל אביב כדי להציג את רעיונותיו. לדבריו, הסיפור הזה ליווה אותו בדילמות פיקודיות רבות: הצורך לפעול למען הייעוד גם מחוץ למסגרות המקובלות.

מכאן עבר לעסוק בארבעה מוקדים לשינוי התרבות הביטחונית, ארבעה עקרונות שלדבריו חייבים להפוך ל"תוכנית עבודה" ולחלק מהדנ"א של מערכת הביטחון.

הנקודה הראשונה לדבריו היא הרצון (רצון מול רצון). ביטחון ישראל תלוי ברצון לגבור על האויב, רצון שצריך להיות עוצמתי, יותר מזה של הצד השני. גופמן סיפר שבתקופתו כמח"ט 7 היה שואל קצינים: "האם אתה רוצה להרוג מחבלים?" לא כדי לקבל תשובה טכנית, אלא כדי לעורר שיח על המהות של להיות לוחם.

הידיעה הרצון והיכולת

ואז הוא סיפר סיפור מדהים שמבהיר את הנקודה הזאת: "במנהרות חיזבאללה שהשמדנו לפני המלחמה... כשירדתי למטה, יכולתי לראות ציורי קיר. יש הרבה חכמה בציורי קיר... אותם לוחמים ששנים על גבי שנים, במעטפת חשאיות אדירה פשוט חצבו בסלע בעומק עשרות מטרים... ומה הם כתבו שם? אנחנו בדרך לירושלים! הם 80 מטר בעומק האדמה בגליל העליון, והם בדרך לירושלים".

הוא המשיך לספר שבתחילת המלחמה, כשנכנס לעזה, חיפש את הכתובות של חיילי צה"ל וחשש למצוא קללות, אך מצא עולם אחר: "היו שם דברי שבח וגבורה לנופלים, היו שם פסוקים מהמקורות..."

ואז גופמן ציטט את דברי הרב קוק זצ"ל מתוך אורות הקודש ג' סדר ד, נח - "הידיעה הרצון והיכולת" והביא את תמצית הדברים (הידיעה מביאה לרצון, רצון מביא ליכולת). נביא את דברי הרב במלואם:

"הידיעה הברורה מחוללת את הרצון, כשהיא עומדת על הבסיס הטוב. חמדת הטוב, כל שהיא

מתבררת יותר כך היא מתחזקת, כל מה שמתברר יותר שהטוב הוא טוב באמת - כן הרצון מתגבר. גבורת הרצון מחוללת את היכולת..."

החלק השני בשיחה עסק ביוזמה: "פעולה כשאתה לא יודע שאתה חייב". גופמן מבקש להבדיל בין "מלחמת אין ברירה" (תגובה), לבין יוזמה התקפית שמשנה את כללי המשחק. וכך הסביר: "יוזמה זו פעולה כשאתה לא חייב, או אני אתקן את עצמי - כשאתה לא יודע שאתה חייב. זאת יוזמה".

כדי להבהיר את כוונתו הוא משתמש בדוגמה מהחזית הסורית במלחמה, שבה הוחלט להשמיד את הצבא הסורי וליצור רצועת חיץ: "לא היינו חייבים. פעלנו מתוך איום מתהווה, מול הזדמנות אסטרטגית אופרטיבית למדינת ישראל... אלו היו החלטות משמעותיות מאוד מיוזמה של צה"ל".

ההבדל בין ה"אפשרי" ל"בלתי אפשרי"

הנקודה השלישית בדבריו הייתה בנושא ההכרעה: "לשנות מצב מן היסוד". לדבריו ההכרעה אינה רק הניצחון בקרב, אלא שינוי תודעתי לגבי מה אפשר להשיג במזרח התיכון. וכך הסביר לגבי שבירת הקונספציה: "אנחנו היינו בטוחים, גם אני, שיש כאלה שאי אפשר לנצח אותם... שאין כוחנו לשנות את המציאות מן היסוד. זה מה שאנחנו עושים בשנתיים האחרונות".

"ההבדל היחיד בין בלתי אפשרי לאפשרי הוא ש'אפשרי' היה, ו'בלתי אפשרי' יהיה. זה ההבדל". כדוגמה לדבריו הוא הסביר את השילוב בין הדרג המדיני לצבאי גם בנושא החטופים ש"שבר את האסטרטגיה של חמאס והפך אותה מנכס לנטל".

הנקודה הרביעית והאחרונה בדבריו התמקדה בצניעות ובביקורת עצמית: "להקשיב לאזרחים".

לדבריו, זהו המרכיב המאזן שמונע מהצבא לקפוא על שמריו בעקבות הצלחות. את המלכודת שיוצרת הצלחה תיאר כך: "הצלחה הרבה פעמים גורמת לנו לחזור אחורה, גורמת לנו תחושה טובה שמה שאנחנו עושים היום באופן מוצלח, יהיה מוצלח גם מחר. זה כמעט תמיד לא הולך ככה".

כמפתח לכך הוא קורא לפרוץ את גבולות המערכת הצבאית: "חלק לא מבוטל מהרעיונות שיושמו במלחמה הזאת באו מחוץ למערכת. צריך להקשיב לאנשי הייטק, ולאנשים שהם סתם אזרחים מודאגים... אלה שעשו את זה הביאו ערך מוסף ענק".

בסיום דבריו ערך גופמן השוואה מרתקת בין אהרן ושרה אהרונסון מייסדי ארגון הבין ניל"ל, לבין מרדכי ואסתר. בדמיונות אלה הוא רואה דוגמה ומופת למנהיגות ולמסירות נפש למען מטרה נעלה. בסיום דבריו מפנה גופמן את המבט אל העתיד: "הדור הצעיר שלנו, הם התקווה הגדולה שלנו. כי שינוי תרבותי בסדר גודל כזה - אנחנו מתוך המלחמה יוצרים את התנאים, את השפה, מעלים

את אנשי המופת, מספרים את הסיפור ומסבירים מה עשינו. כן, יש פה מצפן הלאה, אבל את השינוי האמיתי - הם יעשו..."

המסע עדיין לא תם

השבת נקרא את סיומו של ספר שמות וגם את פרשת החודש, כהכנה לחודש ניסן הבא עלינו לטובה. החיבור הזה מאפשר את הפרספקטיבה בין הראשית לאחרית - זוהי סקירה של מה שעבר עלינו כעם בשנה הזאת, מראש חודש ניסן שלפני היציאה ממצרים ועד לראש חודש ניסן של השנה שלאחריה.

מבחינה אישית ולאומית היה זה מעבר מעבדות לחירות ומשעבוד לגאולה. ומבחינה רוחנית היה זה מעבר מעומק טומאת מצרים, מ"ט שערי טומאה, עד ל"וכבוד ה' מלא את המשכן" (מ, לה). עם ישראל צועד עם לוחות הברית שבלב המשכן, עודם זוכרים את ניסי ההתגלות ביים סוף ובהר סיני. נראה שהגענו אל היעד, כדברי הרמב"ן: "כשבאו אל הר סיני ועשו המשכן ושב הקדוש ברוך הוא והשרה שכירתו ביניהם אז שבו אל מעלת אבותם ואז נחשבו גאולים. ולכן נשלם הספר הזה בהשלימו עניין המשכן ובהיות כבוד ה' מלא אותו תמיד".

אלא שכאן מגיעה ההפתעה. לא כך אנו מסיימים את חומש שמות אלא בשלושה פסוקים אחרים: "וַיְהִי עֲלֹת הָעֵץ מֵעַל הַמִּשְׁכָּן יִסְעוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כָּל מִסְעֵיהֶם. וְאֵם לֹא יִעָלֶה הָעֵץ וְלֹא יִסְעוּ עַד יוֹם הָעֲלֹתוֹ. כִּי עֵץ ה' עַל הַמִּשְׁכָּן יִזְמַם וְאֵשׁ תִּהְיֶה לִּילָה בּוֹ לְעֵינֵי כָל בֵּית יִשְׂרָאֵל כָּל מִסְעֵיהֶם".

פסוק הסיים מהדהד באוזנינו את היעד - אנחנו בדרך לירושלים. עודנו במסע אל עבר הגאולה השלמה שתתממש בגירוש האויב, בכיבוש ובהתיישבות בכל חלקי ארצנו ובניין המקדש בראש ההרים, בע"ה. וכל הניסים והנפלאות שאנו עדים להם בתקופה הזאת, עם כל מה שזכינו לראות עד עכשיו, רק מעמיקים את הרצון והציפייה לכך. חזק חזק ונתחזק!

חזק חזק ונתחזק!

אבא בוא נלמד

לפרטים ורכישה סרוקו אותי

מפגש שבועי מחבר ומרגש עם הילד שלך על חומש ויקרא

שיח מקרב | שאלות מרתקות | ערכים לחיים

אבי אהרן | 0549996787 | Lobediluk@gmail.com

הרצון לנישואין שניים והפחדים שמתעוררים (א')

מקרים רבים מגיעים אלי, לפני ניתוק ברית הנישואין וגם אחרי, עם אותם פחדים. ההבדל לפני גירושין הוא שיש אולי עוד סיכוי להציל את הנישואין, לעומת אחרי הגירושין. בשניהם, הדבר הראשון שחשוב לעשות, הוא לברר, כיצד התנהלה המערכת הזוגית ולמצוא את נקודת הכשל שגרמו לזוגיות להיות קשה. אם קיים רצון עז לשני בני הזוג להמשיך יחד, מניסיוני, שניהם עובדים, כל אחד על חלקו השלילי בליווי המקצועי. אז הם מרוויחים גם בנייה עצמית וגם בנייה זוגית ומשפחתית.

יש כאלה שמגיעים אלי, כי הוגדשה הסאה הרגשית ואינם מוכנים ואינם מסוגלים להמשיך בנישואין, עקב הסבל הקשה שעברו. הם רוצים לצאת מהקשר הזוגי ולנשום לרווחה סוף סוף, לדאבנו, לאחר שניתקו את הברית ביניהם, ומבינים שלצורך זוגיות שנייה, הם צריכים לעבד את חלקם בזוגיות שנגמרה. הם מגלים שאילו היו מתקנים את חלקם למען זוגיות אחרת, הם לא היו צריכים להתגרש, וכעת הם נושאים בנטל כלכלי שמתחייב מהגירושין, בייסורי מצפון, על רגשות ילדיהם והכאב לעיתים גדול מנשוא.

לעומתם, יש כאלה שחייבים לצאת מנישואין רעילים והם פוחדים מהשלכות הגירושין. ויש גם את אלה שכבר גרושים והצליחו לארגן חיים עצמאיים, עם עצמם ועם ילדיהם, וההסדר

כשהיא בונה את עצמיותה טוב יותר ומתוך תחושת עצמאות, יש סיכוי שתמצא את בן הזוג הראוי לה.

אני פוגשת גרושים וגרושות שמכיוון שסבלו כל כך בנישואין, הם מחפשים אהבה חדשה, כי הם זקוקים לה באופן נואש. אז הם מתלהבים, כי "זה לא כמו בנישואין שנגמרו" ו"בטוחים" שמצאו את האדם הנכון להם, מבלי שבדקו מראש את המורכבות בזוגיות שניה. במצב כזה הם חווים, במוקדם או במאוחר, משבר רגשי עמוק שהוביל אותם לחדר הייעוץ והפעם - הם מגלים את אישיותם מחדש.

אנחנו דנים בטעויות של הזוגיות הראשונה, בחששות השונים שעולים ויעלו ובמורכבות של זוגיות ונישואין שניים. נישואין שניים הם מורכבים בשתי המשמעויות: אחת - מורכבים משתי משפחות. המשמעות השנייה - מסובכים יותר. לכן חשוב לגעת בכל הפחדים.

חשוב לזכור ולהרגיש שיש עם הבחירה האנושית, ה' מוביל את כל אחד מאיתנו במסע לתיקון נשמתו. לכן עם כל הפחדים והטעויות, ממשכים את מסע החיים, מתוך מבט קדימה לבנייה עצמית, כי הם חלק מהבנייה והתיקון האישי.

עד כה, תיארת מקרים שונים ונגעתי רק בפחד לטעות שוב. בפעם הבאה, אתמקד בפחדים נוספים שהכרחי לתת עליהם את הדעת, לקראת נישואים שניים טובים.

עם אם/אב ילדיהם ברור ומסודר עד כמה שאפשר, כי יש בני ובנות זוג שלא נותנים מנוח גם לאחר הגירושין, בדרישות משפטיות, בנקמה ועוד...

יש שהבטיחו לעצמם: לא עוד זוגיות! לאחר סבל מתמשך. עובר הזמן והלב מבקש שוב אהבה. זקוקים לקשר זוגי מנחם, מקבל ואוהב. רוצים בית חם גם לילדיהם. יש שמבינים שרצון ה' הוא: לא תוהו בראה, לשבת יצרה. יש שחוששים לחטוא בהרהורים ובמעשים. אך יחד עם הרצון הבריא הזה עולים החששות, כשאחד מהם הוא: הפחד לטעות שוב.

רחל גרושה כשבע שנים. היא הייתה בטוחה שלא תתחתן שוב. "הייתי צעירה כשהתחתנתי. לא הבנתי הרבה על זוגיות. הייתי תמימה. חשבתי שכשאוהבים, הכול הולך חלק. אחרי הגירושין, אמרתי לעצמי שאני לא מתכוונת לטעות שוב. בינתיים הילדים גדלו ואני מרגישה חוסר גדול באהבה ומישהו להישען עליו. קשה לי כשכל העול המשפחתי עלי. במקרה פגשתי מישהו שהעיר בי את הרצון לזוגיות חדשה. אבל אני פוחדת. איך אדע שהפעם זו תהיה בחירה נכונה?"

אכן, הפחד לטעות שוב, הוא אחד הפחדים הגדולים בנישואין שניים וטוב שרחל פוחדת. כי כך היא תהיה זהירה יותר. הפחד שלה שהפך לדחף להגיע ליעוץ, עוזר לה לגלות את חלקה השלילי בזוגיות הקודמת ולא מתוך אשמה. כך,

פקודי - הדיוק והאמון בימי ערפל

השבת נסיים את חומש שמות. החומש נחתם בסגנון מעט "חשובנאי". אחרי כל ההתרגשות של יציאת מצרים, מעמד הר סיני והיצירה המופלאה של המשכן, פרשת "פקודי" מגישה לנו דו"ח אקסל מפורט: כמה זהב הושקע, כמה כסף, מה נעשה בכל יתד ובכל בריח. משה רבנו, המנהיג נותן התורה, עומד כעת מול העם ומגיש דין וחשבון שקוף ומדויק עד הגרם האחרון.

ברור שאין זה עניין טכני. זהו אחד השיעורים החינוכיים והרלוונטיים לנו במיוחד בימים אלו, כשמעלינו מרחפת עננת המתחיות מול איראן ולבנון, ובבתים כבר נשמע רעש המים והסמרטוטים של הכנות הפסח.

מדוע משה היה צריך לפרט כל כך? חז"ל מסבירים שהוא רצה למנוע "לזות שפתיים". הוא ידע שברגעי מתח, כשאנשים מרגישים שמשהו גדול קורה מעל ראשם, הדמיון מתחיל לעבוד שעות נוספות. חוסר ודאות הוא הקרקע הפורייה ביותר לצמיחת פחדים, שמועות וחרדות.

הילדים שלנו חיים היום בתוך "ערפל קרב" מתמשך. הם שומעים חצאי משפטים על איזמים מצפון ומזרח, רואים את הדריכות שלנו מול החדשות, ומרגישים את הלחץ הביטחוני שמתערבב עם הדאגה מניקיונות הפסח. במצב כזה, הנטייה הטבעית שלנו כהורים היא לפעמים לנסות "לחסוך" מהם מידע או לענות תשובות מעורפלות כמו "הכל יהיה בסדר, אל תדאגו". אבל הילד, בדיוק כמו עם ישראל במדבר, זקוק

דור ודור עומדים עלינו לכלותנו". המילים האלו מקבלות משמעות מוחשית. הילדים שלנו חווים את ה"עומדים עלינו" בזמן אמת.

התפקיד שלנו בחינוך כרגע הוא לחבר את ה"פקודי" של משה אל ה"הגדה" של ליל הסדר. "רעשו לי מקדש - ושכנתי בתוכם". אנחנו חיים את השכינה שבתוכנו - רגעי החסד, הנסים הקטנים של היום-יום. המציאות הניסית שאנו רואים בעיניים מלמדת על הקשר המיוחד בין הקב"ה לישראל. בניסן נגאלו ובניסן עתידין להיגאל.

איך נחבר את הילדים?

- 1. שיח של "פקודי":** הקדישו זמן בערב, בין ארוחת הערב לניקיונות, לשיחה פתוחה. שאלו: "מה שמעתם היום? מה אתם מרגישים?" תנו תשובות מדויקות, קצרות ומשורות ביטחון.
- 2. שותפות בעשייה:** תנו לילדים תפקידים מוגדרים בניקיונות הפסח. העשייה הפיזית היא התרופה הטובה ביותר לחרדה.
- 3. התמקדות ב"יש":** כמו משה שספר את הזהב והכסף, ספרו יחד עם הילדים את ה"משאבים" שלכם: החוזקות המשפחתיות, האחדות, העובדה שאנחנו יחד וכמובן הניסים הגדולים. "כי ענן ה' על המשכן יומם, ואש תהיה לילה בו". גם בימים של ענני מלחמה ואש של איזמים, כשאנחנו פועלים בשקיפות, בסדר ובאהבה, אנחנו בונים בתוך הבית משכן של אור, שבו הילדים שלנו יכולים לצמוח מתוך ביטחון ואמונה.

ל"פרשת פקודי" משלו. הוא זקוק לדיוק. שקיפות היא לא בהכרח לספר לילד כל פרט מפחיד מהמאמץ המלחמתי, אלא לתת לו **דין וחשבון אמין על המציאות**. כשילד מרגיש שאנחנו מדויקים איתו - שאנחנו קוראים לילד בשמו, מסבירים מה באמת קורה ומהן ההנחיות - הוא מרגיש מוגן. האמון נבנה כשהילד יודע שאצל אבא ואמא אין "חורים שחורים" של מידע מפחיד.

סדר בבית, סדר בלב

החיבור בין פרשת פקודי לבין ניקיונות הפסח אינו מקרי. ניקוי החמץ הוא למעשה עריכת "פקודי" לבית שלנו. אנחנו פותחים ארונות, מזיזים רהיטים ומחליטים מה נכנס לחג ומה נשאר בחוץ. בתקופה של איזמים חיצוניים מצד איראן ולבנון, הצורך הזה בסדר פיזי מקבל משמעות תרפויטית. כשאנחנו רותמים את הילדים לעזור בניקיונות, אנחנו יכולים להפוך את המטלה המעיקה לכלי חינוכי לחוסן. כשאנחנו עושים "סדר" בחפצים, אנחנו משדרים לילדים שגם כשהעולם בחוץ סועה, בתוך המשכן הפרטי שלנו יש סדר, יש שליטה ויש עשייה חיובית. הדיוק של משה רבנו בפרטי המשכן מלמד אותנו שכל "יתד" קטנה בבית - כל מגירה שסודרה, כל מדף שנוקה - היא לבנה בכניין הביטחון העצמי של הילד.

השנה ההכנות לפסח, חג החירות, מקבלות נופך מיוחד. בעוד כמה שבועות נשב כולנו בליל הסדר ונאמרו: "והיא שעמדה לאבותינו ולנו... שבכל

ערוץ מאיר לילדים

הכח המפלא של ביחד

בפגישות השבוע, "ויקהל" ו"פקודי", אנחנו מסימים את חמש שמות! הפגשה מתחילה במלה המיוחדת "ויקהל" - משה רבנו מקהיל, כלומר אוסף, את כל בני ישראל יחד. למה היה צריך לאסף את כלם? מפני שהגיע הזמן לבנות את המשכן!

המשכן היה מבנה מפאָר ומרָבב מאד. אם אדם אחד היה מנסה לבנות אותו לבד, זה היה לוקח המון זמן! אבל התורה מספרת לנו שכלם באו לעזר הנשים טו, הנשיאים הביאו אבנים טובות וכל העם היה שתף בעשייה. וכך, בזכות העבודה המשותפת, המשכן הוקם והיה מוכן!

מה אנחנו יכולים ללמוד מזה? השבת היא גם "שבת החדש", שמזכירה לנו שחדש ניסן וחג הפסח ממש כבר כאן. לפעמים לנקות את הבית או לעזור בהכנות נראה לנו קשה מאוד. אבל כשאנחנו מתאספים וכל אחד לוקח על עצמו משימה קטנה, הכל נעשה פשוט וקל הרבה יותר.

כשאנו משלבים כחות ועושים דברים ביחד, בחיוך ובאהבה, אנחנו בונים דברים מדהימים, והקדוש ברוך הוא שמח לשכן בתוכנו! חזק חזק ונתחזק!

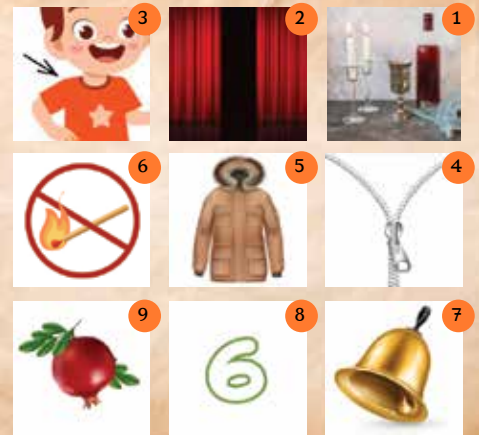
יש, ערוץ הילדים

שאלות נפרשה

1. ויעבירו קול במחנה - איזו הכרזה הכריזו במחנה ישראל?
2. לשם מה נצרכו 'קרסי זהב' במשכן?
3. מה עמד על האדנים?
4. מה היה אורכו של ארון הברית?
5. מה היה משקל הזהב שממנו נעשתה המנורה?
6. לאיזה בגד עשו שפה מיוחדת כדי שלא ייקרע?

מתאסף הזונה

מצאו למתחמנות רמזות

חידה

כיצד ייצרו את חוטי הזהב למלאכת המשכן?

המליצת השבוע

פרקים חדשים בתוכנית האהובה "אבא ליום אחד" עולים מדי שבוע באתר! ילדים מצטרפים לאבותיהם ליום עבודה מרתק! אל תפספסו באתר ערוץ מאיר לילדים!

- מה קיר אומר לקיר? נפגש בפיינה... 😊
- הייתי רוצה לנסוע לעין-הוד. רק כדי להוסיף שם לשלט את המילה 'מלבד'... 😊
- 30 אחוז מהאנשים לא יודעים מתמטיקה. אני דווקא מה-80 אחוז שכן יודעים... 😊

הבריאה

לרגל המצב: סדנאות איור מיוחדות לפסח!
עם יוסי שחר
מתאים למוסדות וקהילות
0549-256994

באביב, החלק הצפוני של הכדור פונה לשמש, והימים מתארכים ומתחממים.

כדור הארץ שלנו סובב סביב השמש וגם נוטה על צידו.

תראה! הנה אנחנו מתקרבים לשמש, חם לי כבר בראש! חורף, תורך לעבוד שעות נוספות! קומי, שמש! כבר לא חורף, תורך לעבוד שעות נוספות!

מזג האוויר באביב יכול להיות הפכפך, הכוו, רגע אחד שמש, רגע אחר גשם.

החום והאור מעירים את הטבע, פרחים פורחים ובעלי חיים מתעוררים מתרדמת החורף.

אני לא בטוח אם אני ילד או עציץ עכשיו. מישהו צריך להשקות אותי?

אמרתי לך להביא מעיל! או בגד ים! או שניהם!

עובדה: יום השוויון, שבו היום והלילה באותו אורך, קורה בתחילת האביב. זה קרה לראשונה לפני שנים כשהאקלים התייצב.

הידעת?

כל העמים מתפתחים, ויוצאים אל הפועל על ידי תנועותיהם הטבעיות. המלחמות מעמיקות את הערך המיוחד של כל עם, עד שמתבלטת צורתו ויוצאת אל הפועל בהגמרה בכל פרטי עמקיה. ישראל הוא האספקלריא הכללית של כל העולם, וכל זמן שיש עם בעולם, שלא יצא אל הפועל הגמור בכל תכסיסיו, יש כהות לעומת זה באור הספוג של כנסת ישראל. על כן בכל זמן שמלכיות מתגרות זו בזו יוצאים אל הפועל ציורים מיוחדים להשלמתם של העמים, וממילא יולד כח השלמה בכנסת ישראל והיא מצפה לרגלו של משיח שיבא ויפיע במהרה בימינו. אורות, המלחמה ו'

על סדר היום

הרב שלמה אבינר

ולכן הוא אמר שהבעיה הזאת היא בעיה, אבל הוא היה הרמטכ"ל הכי מסור שיכול להיות. לכן עדיף להשאיר אותו עם הבעיות שלו מאשר יחסל אותנו האויב. והכול לפי צורך השעה. והחכמים מעלימים עין לעיתים בקלות (שו"ת הרשב"א ה, רלח). לכן, אפשר לתת נשק למתנגדי שלטון איראן כדי להפיל את השלטון הרשע הזה.

נתינת נשק למתנגדי שלטון

איראן רשם: הרב מרדכי ציון

ש: האם מותר לנו לתת נשק למתנגדי השלטון באיראן כדי שיפילו את השלטון? הרי גם הם רשעים. ת: נכון, אלא שלא תמיד אפשר לפתור את כל הבעיות בבת אחת. נעזרים ברשע קטן נגד רשע גדול כמו שכתוב בתשובות הרשב"א. הרשב"א עמד מול מציאות שהתרבו הרצחנים, לכן הוא הדריך להענישם בדרך קשה ובשלב זה להעלים עין מהפושעים הפחות חמורים. הוא כותב שאי אפשר לתקן הכול בבת אחת, קודם כל צריך לפתור את הבעיות הכי חמורות, אחר כך את הפחות חמורות. כך אצלנו, הכי חמורות אלו האויבים מסביב. הרשב"א מביא הוכחה. והמקור שלו זה ממסכת סוטה מת. "...לבטולי האי מפני האי" וברש"י שם. הוכחה שניה ממסכת ע"ז יא, מרבי יהודה הנשיא שהיה קונה את השור של הע"ז בתנאי שיזיזו את היום. "למעקר ולעביד פורתא...". ומניין פסקים אלה? מדוד המלך שלא הדיח את יואב בן צרויה אע"פ שהוא מילא חגורתו בדם' בזמן שלום, שזה ודאי דבר מאוד חמור, אבל הסכנה מהאויבים מסביב היתה גדולה לאין ערוך,

בצלאל זיני

ש. האם יש אמת בהאשמות נגד בצלאל זיני?

ת. לא. כל ההאשמות וההערכות אינן מגובות בעדויות/עובדות/הודאות. המספרים נזרקו לכל הכיוונים ללא שום ביסוס. לגבי מי שהפליל את בצלאל, שמעתי שזה בדואי שנאשם, ואיתו אחד נוסף שהיה לפני המילואים בארגון פשע (ואולי גם תוך כדי). גם ידוע שבצלאל כנראה הזהיר אותו לא לעשות הברחות ולאחר מכן שמע על כך (ואולי הטעות היחידה של בצלאל שלא הלשין עליו). מעבר לכך, אין שום דבר. באופן כללי, בתוך עזה ורפיח, כל יחידה צבאית מעסיקה חמולות של עזתים שעושים בשבילם עבודה שחורה: איסוף נשק וחללי אויב מתוך ההריסות, סריקות, פתיחת צירים וכו'. החמולות גרות בתוך הבתים שלהם והם בקשר יום יומי עם כלל היחידות, ולא פעם מקבלים כל מיני טובות קטנות, מהן חנים (אוכל, ממתקים וכו'), ואין כמעט יחידה שלא עשתה זאת. בצלאל זיני הוא אידיאליסט גדול שתרם הרבה מאד לצה"ל. אדם מוסרי מאוד. סתם עוול שיש לתקן מיד.

סוד מדרש התולדות
כרך עשירי

אלפיים שנות תורה - סוגיות יסוד בבירור הזהות האנושית - האתגר המוסרי הסיפור של קין והבל והסיפור של דור הפלגה הם הנושאים העיקריים של הכרך העשירי והאחרון של סדרת הספרים 'סוד מדרש התולדות' מאת הרב יהודא ליאון אשכנזי (מניטו) עריכה ומקורות: חיים רוטנברג

ניתן להזמין בטלפון: 02-9973168
או באתר **החדש**: www.ChavaBooks.co.il

ניתן להשיג את כל ספרי ההוצאה
ב'דני ספרים' רח' אבן ישראל 3 ירושלים

אשר האדם תלוי הוא בשימת הלב לתביעותיה של הנשמה

היי קיץ

מכון אורה

<< ימי היכרות לתוכנית המלאה לבוגרות שירות לאומי / צבאי

13:30-19:00 בימי ראשון בין השעות	כ"ג אייר / 10.5	3.5
17.5	ט"ז סיוון / 31.5	

אומנים לנפש אל
חיפוש ואפיון
אפסל חי ואממבל
צמ צמק וחמק
נפש אל לא יאמרו מרוב
כירואלים

לכל שאלה, שרהלה: 054-2762092
לתוכניות נוספות: 054-4239011
תוכנית מלאה | תוכנית אקסטרנית | תוכנית הוראה | תוכנית בנות שירות | תוכנית אלול

תודה!

תודה למאות השגרירים שלקחו חלק והגדילו תורה יחד עם המכון. תבורכו מן השמים!